

Vámos György: Gondolatok az emlékműről?

2014 augusztus 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

„A Zsidó Közösségi Kerekasztal összehívását kezdeményezi szeptemberre Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter. Ehhez levélben kérte Heisler Andrásnak, a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége (Mazsihisz) elnökének együttműködését” – írta a távirati iroda.

A miniszter levelében meger?sítette, hogy a kormány stratégiai jelent?ség?nek tartja a magyarországi zsidó közösségekkel való együttm?ködést, ugyanakkor ezt az elmúlt id?szakban számos kérdés megnehezítette. Szerinte több esetben maguk a zsidó közösségek kérd?jelezték meg a nevükben véleményt formálók képviseleti jogosultságát.

„Lázár levelében kifejtette, hogy áttekintve és lezárva a mögöttünk hagyott id?szakot, fontos, hogy a kormány és a zsidó közösségek közösen határozzák meg a következ? id?szak prioritásait, annak érdekében, hogy a közösen megvalósított és tervezett programokat minden érintett magáénak érezhesse.” Az elmúlt id?szakban több kérdés miatt is feszültté vált a viszony a kormányzat és a Mazsihisz között, ilyen volt többek között a német megszállási emlékm? és a Sorsok Háza ügye – ismertette a híradást az Index.

Írásomat ajánlom mindazoknak, akik hisznek abban, hogy a kormány és a Mazsihisz konszenzusra tud jutni az eddig felmerült vitás kérdésekben, és a holokauszt-emlékév kapcsán felszínre került minden félreértést képes tisztázni. Pontosan ezt a célt szem el?tt tartva ajánlom minden olvasó figyelmébe – és ez itt nem a reklám helye – a holnap este 19 órakor, az Echo Televízió m?sorára kerül? interjút, amelyet Párkányi Raab Péterrel, a Szabadság téri emlékm? alkotójával készítettem. A beszélgetés rávilágít arra is, hogy a szoborcsoportot miért éjjel kellett felállítani, valamint Párkányi Raab Péter elmondja, hogy m?ve nem utasításra készült, hanem saját elképzelései alapján, mivel ? – és ezt én is csak alátámasztani tudom – m?vész, aki nem foglalkozik politikával. A köznyelv „megszállási emlékm?ként” aposztrofálja a kompozíciót, holott helyesen a „német megszállás áldozatainak emlékm?ve”, és a két elnevezés között óriási a különbség, hiszen pontosan ez fejezi ki a körülötte kavart mesterséges közfelháborodás hiábavalóságát.

Az utóbbi elnevezés szerint azoknak állít emléket, akik 1944. március 19. után váltak áldozatává a gyilkos eszmének. Párkányi Raab Péter többször is elmondta, hogy ? nem holokauszt-emlékm? elkészítésére kapott felkérést, ezért okoz mindazoknak csalódást, akik üldözöttek voltak, illetve családtagjaik közül áldozatul estek a vézskorszaknak, hiszen ez a szoborcsoport, bár alkotója tiszteletben tartja mindenki fájdalmát, családjának szenvedéseit, mégsem erre hivatott.

Szeretném felhívni mindazok figyelmét, akik hetek óta nap mint nap demonstrálnak a szobornál, s?t, terveik szerint folytatják akciójukat, ha igazán tárgyilagosak akarnának lenni, át kellene sétálniuk a Szabadság téren néhány máterrel arrébb álló szovjet h?si emlékm?höz. Ott elgondolkodhatnának azon, hogy a szovjet csapatok, kés?bbiekben, a hazánkban „ideiglenesen” állomásozó egységek milyen gyorsan cserélték le a felszabadító, illetve megszabadító titulust a megszállóra. Mindez akkor lenne lehetséges, ha saját, egyéni érzéseiket félretennék, valamint a hálát a szovjet csapatok iránt – mivel az ott jelenlév?k közül többen köszönhetik életüket, közvetetten vagy közvetlenül is a szovjet hadseregnek, mert a budapesti gettólakóknak valóban a szabadulást jelentette az a néhány orosz katona, aki a deszkakerítést berúgva ismét szabad embereknek, teljes jogú magyar állampolgároknak nyilvánította ?ket.

Itt meg kell említenem személyes érintettségemet is, hiszen az akkor tizenkét éves anyám, valamint nagymamám is általuk szabadult fel, ugyanakkor csaknem száz közeli és távolabbi rokonom vált a nácizmus áldozatává. Ett?l függetlenül nem szabad elfelejtenünk azt, hogy a szovjet csapatok nem a budapesti zsidók felszabadításáért jöttek el Budapestig, mint ahogy azt sem, hogy a gy?zelmet követ?en a h?sök kitüntetését kaptak. Az emlékéremre pedig ez a szó volt vésvé: „za bzyatyije” (elfoglalásért), nem pedig a „za oszvozbosgyenije” (felszabadításért).

Sajnos, az emlékezet jelen esetben azok köreiből, akiket sért a Párkányi Raab-féle szoborkompozíció, igen egyoldalú. Nem számítanak a tények, hogy a szovjet csapatok sokszor nem kímélték a lágerekb?l szabadultakat sem, és hurcolták el újabb öt-tíz évre a Gulagra. Szelektíven emlékeznek sajnos sokan a második világháború szörny?ségeire, ami azért szomorú, mert bár évtizedek teltek el a nácizmus és a nyilas hatalomátvétel után az emberibb arcúnak beállított szocializmusban, még a rendszerváltás után is sokan próbálják a kommunizmus áldozatainak számát bagatellizálni.

A számháború helyett végre a megnyugvásra kellene törekedni. Igaz, az elvesztett családtagokat, rokonokat, barátokat nem lehet pótolni, éppen ezért érzem nagyon fontosnak, hogy Lázár János ismételt párbeszédet kezdeményezett a Mazsihisz vezetésével. Ezt követ?en talán áttörés következik be a fontos és a mondvacsinált vitás kérdésekben is. Természetesen a tárgyalások pozitív kimeneteléhez két fél kell. A kormány újabb jelzésérték? szeptemberi egyeztetésével arra törekszik, hogy egyszer és mindenkorra a Mazsihisz számára vitásnak ítél

kérdéseket megfelelőképpen lezárja. A szoborcsoport a helyén áll, bár felavatása elmaradt. Sem megtekinteni, sem egyetérteni a jelentésével nem kötelező, de nem kellene szimbolikájába belemagyarázni azt, amit alkotója nem kívánt megjeleníteni. Épp így nem kellene a gyors ütemben épülő Sorsok Házáról sem idős ítéletet mondani, úgy, hogy még senki nem látta az épületet, az emlékhelyet, illetve a majdan abban létrehozott kiállítást, amely szomorú mementója lesz a Józsefvárosi pályaudvarról a halálba hurcolt áldozatoknak.

Augusztus 20. után vagyunk. Az időjárás ugyan nem volt kegyes az idős államalapítónk emlékéhez, de ennek ellenére mégis méltóképpen ünnepeltük meg Szent Istvánt. Magas állami kitüntetést, a Szent István Rendet kapta Kertész Imre Nobel-díjas író és Rubik Ernő, a bűvös kocka feltalálója. A nyolcvanöt esztendőes Kertész Imre felesége társaságában, meghatottan fogadta a díjat, amelyet Áder János köztársasági elnök adott át, és mosolyogva köszönte meg Orbán Viktor miniszterelnök és Kövér László házelnök gratulációját.

Azt hiszem, hogy ez a gesztus egy idős holokauszt túlélőtől, aki élete fémvén is ebben a témakörben alkotta, példaértékű lehet a Mazsihisz vezetői számára is.

Vámos György –magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló